RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 64.438 van 6 februari 1997
in de zaak A. 67.184/VII-13.626.

In zake : Luc REMEYSEN-VAN HERCK,
die woonplaats kiest bij
Advocaat E. BREWAEYS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Leopold II-laan 117

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad van ANTWERPEN.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Luc REMEYSEN-VAN HERCK op 17 januari 1996 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van 9 november 1995 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen houdende gedeeltelijke weigering van een milieuvergunning voor de uitbreiding van een legkippenstal te Turnhout, Heizijde 172;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur E. HAESBROUCK;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 6 september 1996 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 10 oktober 1996, datum waarop de zaak sine die wordt uitgesteld;

Gelet op de beschikking van 18 oktober 1996 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 november 1996;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat E. BREWAEYS, die verschijnt voor verzoeker, en van de Adjunct van de directeur E. DE LAETER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Eerste Auditeur E. HAESBROUCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift het volgende doet gelden :

> "1. De moeilijke herstelbaarheid van het ernstig nadeel wordt mede bepaald door de graad van onwettigheid van de bestreden beslissing (Zie RvSt. nr. 51.155, 17 januari 1995). Uit de rechtspraak die

betreffende het eerste middel (mestafzet) werd geciteerd blijkt dat de thans bestreden weigeringsbeslissing in strijd is met de vaste jurisprudentie van uw Raad. Anderzijds kan voor het tweede weigeringsmotief geen rechtens aanvaardbare grondslag worden aangetoond.

Dergelijke vaststelling verantwoordt op zich dat de vordering als kennelijk gegrond wordt beschouwd, zodat, overeenkomstig art. 94 van het procedurereglement het bestreden besluit onmiddellijk dient te worden nietigverklaard.

2. De bestreden weigeringsbeslissing doet de grootste rechtsonzekerheid bestaan omtrent het recht van verzoeker om tot uitbreiding van de inrichting over te gaan omdat, hoewel de bestreden beslissing geen deugdelijke rechtsgrond heeft, zij de facto belet dat verzoeker de uitbreidingsplannen uitvoert, en aanleiding kan geven tot administratieve sancties en gerechtelijke (straf)procedures (zie RvSt. nr. 51.772, 24 februari 1995).

De manifest onwettelijke beslissing belet verzoeker inderdaad zijn economische bedrijvigheid uit te oefenen zoals hij dit zich voorneemt, terwijl de verwerende partij -en de in milieuzaken bevoegde overheden in het algemeen- blijven beschikken over de meest ingrijpende mogelijkheden om de onderneming van verzoeker, minstens gedeeltelijk stop te zetten en het veranderen zonder vergunning van een vergunningsplichtige inrichting door strenge straffen en veiligheidsmaatregelen wordt gesanctioneerd.

3. Binnenkort zal het reeds enige tijd aangekondigde ’mestactieplan’ in werking treden. De vestigings- en exploitatievoorwaarden voor landbouwbedrijven zullen dan aanzienlijk worden verstrengd.

Wanneer de Raad van State na een langdurige annulatieprocedure de onwettige weigeringsbeslissing zal vernietigen, valt het te vrezen dat verzoeker, ingevolge de in het kader van het door de Vlaamse Regering aangekondigde en goedgekeurde mestactieplan, en de daaruit voortvloeiende verstrengde wijziging van de milieuwetgeving en -reglementering, niet zomaar opnieuw in dezelfde voorwaarden een vergunning zal kunnen aanvragen en verkrijgen (cfr. RvSt. nr. 51.202, 19 januari 1995, BOOGAERTS).

Het valt echter bovendien te vrezen dat door die nieuwe reglementering de markt inzake mestafzet grondig zal worden verstoord, aangezien de reeds bestaande bedrijven bijkomende maatregelen zullen moeten nemen inzake mestafzet. Voor verzoeker, die zijn voorgenomen uitgebreide inrichting nog niet heeft kunnen opstarten bestaat dan het gevaar dat hij niet meer zo gemakkelijk een afnemer of vervoerder voor het gebeurlijk mestoverschot zal kunnen vinden, zodat het risico bestaat dat eens de exploitatie van de uitgebreide inrichting wordt opgestart, geen adequate maatregelen meer kunnen worden genomen -of

slechts kunnen worden genomen mits hogere kosten- om de mest af te zetten.

4. Wanneer de wet- of de decreetgever aan de overheid de verplichting oplegt om binnen een welbepaalde termijn over een aanvraag te beschikken, en de miskenning van die verplichting sanctioneert door het systeem van de stilzwijgende vergunning, moet men er van uitgaan dat de vergunningsaanvrager, na het verstrijken van die termijn, van rechtswege een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat. De dwingende beslissingstermijn werd immers in het leven geroepen ten voordele van die aanvrager.

Er anders over beslissen zou voor gevolg hebben dat de overheid, die over de aanvraag te beschikken heeft, door het nemen van een onwettige beslissing - en dus door een onrechtmatige daad - de wettelijke of decretale termijn, binnen dewelke de rechtsonderhorige een definitieve beslissing over zijn aanvraag diende te verkrijgen, zou kunnen verlengen.

Men kan niet voorhouden dat dergelijk nadeel enkel voortvloeit uit de duur van een annulatieprocedure bij Uw Raad.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet immers niet noodzakelijk uit de bestreden beslissing zelf voortvloeien, het volstaat dat het mede wordt bepaald door de bestreden beslissing, maar ook het gevolg is van andere omstandigheden (RvSt. nr. 51.964, 2 maart 1995, VT4 limited";

Overwegende dat de verwerende partij hier in haar nota op antwoordt :

"1. Verweerster meent niet dat de vordering tot schorsing van die aard is dat ze na inzage van het administratief dossier reeds blijk kan doen geven van een kennelijke gegrondheid.

Slechts na het doorlopen van de voorziene procedure zal blijken of de door verzoeker beweerde onwettigheid van de beslissing van de Bestendige Deputatie al dan niet gegrond kan verklaard worden.

2. De loutere beweerde onmogelijkheid om intussen tot de geplande uitbreiding over te kunnen gaan vormt op zich geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Dit betreft immers enkel een bedrijfseconomisch verlies.

3. De aanvraag betreft de uitbreiding van een bestaand bedrijf. Verzoeker toont niet aan op concrete wijze dat hij door de inwerkingtreding van het Mestactieplan zich aan strengere regels zal dienen te houden.

4. Een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan bezwaarlijk van rechtswege volgen uit een (gedeeltelijke) weigeringsbeslissing van de Bestendige Deputatie.

De beweerde onwettigheid van de beslissing zal al dan niet pas vastgesteld kunnen worden na het onderzoek door de Raad van State";

Overwegende dat onder punt 1 van verzoekers uiteenzetting geen nadeel wordt aangevoerd, doch alleen een argumentatie met betrekking tot de moeilijke herstelbaarheid van "het ernstig nadeel"; dat overigens weze opgemerkt dat tijdens de behandeling van het annulatieberoep nog steeds het door verzoeker ingeroepen artikel 94 van het procedurereglement kan worden toegepast wanneer zou blijken dat de vordering kennelijk gegrond is; dat het onder punt 2 van voormelde uiteenzetting gestelde niet opgaat, ten eerste, omdat de bestreden weigeringsbeslissing geen rechtsonzekerheid doet ontstaan, vermits de erdoor veroorzaakte rechtsgevolgen duidelijk zijn, ten tweede, omdat verzoeker niet concreet aantoont dat het geweigerde gedeelte van de gevraagde uitbreiding hem belet zijn economische bedrijvigheid uit te oefenen en, ten slotte, omdat het desgevallend opleggen van "strenge straffen en veiligheidsmaatregelen" niet zou voortspruiten uit de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit, doch integendeel uit het niet uitvoeren daarvan; dat ook het onder punt 3 aangevoerde nadeel geen gevolg is van de aangevochten weigeringsbeslissing, doch van het bedoelde "mestactieplan"; dat, wat het onder punt 4 ingeroepen nadeel betreft, uit de decretale verplichting die op de bevoegde overheden berust om binnen een bepaalde termijn op een aanvraag te beschikken op straffe van het bekomen door de aanvrager van een "stilzwijgende" vergunning, geenszins het bestaan van rechtswege van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel teweeggebracht door een expliciete weigeringsbeslissing kan afgeleid worden;

Overwegende dat derhalve aan de tweede voorwaarde gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet is voldaan; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

<u>Enig artikel</u>.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zes februari 1900 zevenennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	D. VERBIEST,	staatsraad,
	R. STEVENS,	staatsraad,
Mevr.	Ch. BAMPS,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

Ch. BAMPS. **M.-R. BRACKE.**